

Donatas Petrošius

Trečiasis semiotikos išsižadėjimas

Kęstučiui Nastopkai

Protagonistas šiemet nieko neparašė. Sausra, pusiau nudžiūvęs slyvmedis, poetas, ne klasikas, bet gyvas. Geria per mažai vandens, nebegauna laiškų. Už tai ir negauna, kad. Visko gyvenime matė, daugiau nebenori būti kritiku. Eis tiesiai prie veidrožio, ims skustuvą. Bet ir čia jau būta kažkieno gerokai anksčiau už mus. Veidrodyje pakabino paveikslą iš knygos. Rėmų vidury dažų sluoksniai nuskutinėti. Visi. Vaikiška akis iš ten akimirką šypteli. Poetas daug dirbo šią vasarą. Krosnį nugriovė pats. Protagonistas tuo metu kažkur dalyvavo. Grįžo su barzda, o veidrodis jau be rėmų, vasara kažkur pasiliko neatsakingai išėikvota. Astronominiai ženklai, vėlyba vakarinė kava, nervai. Savo vietose. Menas trumpas, įrėmintas, o gyvenimas – visoks. Amžinos tik struktūros. Paskolinkit valandai protagonistui Greimo kaukolę. Tą tikrąją, tą vienintelę. Ne Algirdo, ne Juliaus, o va tą – su kvadratinėmis akiduobėmis. Tada jis, tada jis tam poetui, tada jis tam vaikui ir tam sau
tam vaikui ir tam poetui
tada jis – tam sau